

en melding, der skulle bruges for at give Venstre, som hr. Thulesen Dahl var inde på, en markering, en billig gratis omgang i offentligheden. Det er ikke en form for politik, man får den helt store respekt for.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu siger hr. Keld Albrechtsen jo hvis og hvis og hvis og hvis og sådan kan vi jo sådan set blive ved til i morgen. Nu må vi jo tage stilling til de enkelte sager, når de kommer op. Det var også det, jeg var inde på i min ordførertale. Men vi henholder os stadig til det notat, som regeringens juridiske eksperter i Justitsministeriet er kommet med, at der i forbindelse med topmødeklæringerne ikke er nogen problemer i, at den danske regering deltager i drøftelserne for det fremtidige EU-samarbejde, heller ikke på forsvarsområdet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, det har været hr. Albrechtsens eftermiddag, og det er godt på vej til også at blive hr. Albrechtsens aften, men jeg kommer vel ikke med den store nyhed, når jeg siger, at Det Konservative Folkeparti ikke rigtig kan deltage i Enhedslistens forsøg på at drille Venstre. Jeg tror ikke, det kommer bag på hverken hr. Albrechtsen eller hr. Kolstrup, som står bag det her beslutningsforslag, men det er da et festligt forsøg på at få en ny runde om de forbehold, som Enhedslisten er så jublende begejstrede for.

Jeg er imidlertid overbevist om, at regeringen vil være i stand til selv at vurdere, hvorvidt kommende topmødekonklusioner i EU vil være uforenelige med de danske forbehold eller ej. Det er i hvert fald deres pligt. Regeringen har ifølge den danske grundlov ansvaret for at føre udenrigspolitikken, og den må derfor søge mandat i Europaudvalget, hvis den selv føler behov for det, og det må også ske forud for topmøder, hvis den selv føler behov for det.

I Det Konservative Folkeparti går vi ud fra, at det er givet, at regeringen efterlever de fire danske forbehold til punkt og prikke. Det Konservative Folkeparti har allerede i juni måned efterlyst noget dokumentation, der viser, at regeringen holder sig på dydens sti i forhold til de fire danske forbehold. Det fik vi med notatet, og det har vi taget til efterretning.

Det Konservative Folkeparti vil gerne af med alle fire forbehold, det er ingen hemmelighed. Men lige så klart skal det være og er det, at vi står inde for, at de fire forbehold bliver overholdt fuldstændig, indtil den danske befolkning ved en ny folkeafstemning har ophævet forbeholdene, og det skal ske ved mindst fire krydser. Der skal tages stilling til hvert enkelt forbehold for sig.

Men Det Konservative Folkeparti vil altså ikke hoppe på Enhedslistens limpind. Vi vil ikke være med til at genoplive den gølge fodnotepolitik, der i en periode af 1980'erne var moderne, og som blev ført an af Lasse Budtz, og ja, det må jo siges, af den radikale leder, som på daværende tidspunkt hed Niels Helveg Petersen. Det var dengang, de herrer forsøgte at styre Danmarks udenrigspolitik, og det var mørke år.

Det ændrede sig, Muren faldt, og siden vi fik en ny socialdemokratisk regering, har vi jo faktisk oplevet en helt anden udenrigspolitik end den, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre stod for i de mørke 1980'ere. Og godt for det. Det vil vi ikke være med til at lave om på. Så vi afviser Enhedslistens forslag.

Knud Erik Hansen (SF):

Det er væsentligt, at de danske forhold bliver respekteret, og der er ikke nogen tvivl om, at forbeholdene er under pres i Danmark, nok ikke så meget i Europa, men i Danmark. Og ifølge forslaget så er et af midlerne hertil, at regeringen nu generelt skal lave fodnoter, når man nærmer sig forbeholdene.

Vi er enige i i SF, at det i mange tilfælde kan være fornuftigt, at Danmark laver fodnoter. Men hvis vi skal tage forslaget helt bogstaveligt som en generel notepolitik, så er vi lidt bekymret over, at det godt kan føre til en mudret debat om nogle formalia og i sidste ende måske ende i en lidt forvirret debat om forbeholdene. Vi kan risikere, at vi kommer til at sløre debatten om indholdet bag forbeholdene og om konsekvenserne af at ophæve forbeholdene.

Når det kan blive mudret, så skyldes det i høj grad, at det på topmøderne langt fra altid er klart, hvordan de politiske udmeldinger på topmøderne skal udformes i praksis, og dermed også om vores forbehold reelt træder i kraft. For det retlige forbehold gælder det jo, at vi godt kan være med, hvis vi politisk mener, at indholdet er i orden. Vi skal blot være med på det mellemstatslige plan.